

Če še pristavimo, da se je, še preden se je Reinhardt dodobra poposlovlil, oglasil v Pratru že drug, čisto dunajski, parodiran „Edip“, se izkaže približno tale facit:

Pod živim dojmom, da nas dosedanje uprizarjanje starih klasikov nikakor ni moglo ogreti, je Reinhardt s pridom apeliral na zdravo javno mnenje in namignil, ali se ne bi mogli približati starim po kaki drugi poti. Občinstvo je mig razumelo, z veseljem pozdravilo in se tik nato zamislilo, ali bi pritrdilo ali ne? . . . Toliko se lahko reče, da bo Reinhardtov poskus kmalu samo še prehodna oblika v iskanju nekaj novega — slabšega? boljšega? Nevroza in histerija moderne Talije se giblje v onih kritičnih stopinjah, ki jim lahko sledi katastrofa in lahko ozdravljenje. Ne prorokujmo!

—x—
Fran Albrecht:

Pesem samotnih.

Na okno trka življenje. —
In mi stopamo kakor jetniki,
uklenjeni vase, iztrgani vsemu
po izbi počasi — počasi. — —
In mi stopamo kakor jetniki:
zamišljena čela, zastrti pogledi
uklenjeni vase, iztrgani vsemu:
ljubezni, življenju in domovini
ter — iščemo . . . V naših možganih
je polno vprašanj. —
In zunaj kriči življenje
in trka na okno in vabi . . .

—♦—
Domotožje.

Kdo je razpredel med tabo in mano
te tajne skrivnostne vezi,
da mi nenadoma včasih pijano
v odsvit tvojih zarij oko zastrmi —
zemljica rodna, daleka, daleka!
Zemljica plodna, sen mojih sanj! . . .
Ti — nesvobodna, kaj si se vzdramila
v srcu zdaj mojem, da sem bolan?

—♦—